

# יוסף זוסף זוסדי ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספד זוסף זרחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"ן]  
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב  
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

**שבת נרות**

שבת יז' שבט ה-תשפ"ד  
 פרשה: **יתרו**  
 הפטרה: **בשנת מות שבת מברכין**  
 ראש חודש אדר א' ביום ששי ושבת המולד ליל שבת בשע: 21: 29  
 5 - חלקים

**הדלקת נרות - 16:46**  
**צאת השבת - 17:40**  
**ר"ת: 18:13**

הדלקת נרות בשבת הבאה **16:52**

שבת	נשלה
5:28 <	5:33 <
5:35 <	5:40 <
6:32 <	6:36 <
11:54 <	11:52 <
12:20 <	12:19 <
17:15 <	17:09 <

**עונג שבת**

העונג בתפילת שבת הוא עונג נפשי. העונג בסעודת שבת הוא עונג נפשי וגופני. אך הכול הוא עונג אלוקי, שכן גם הכוחות הטבעיים מתעלים בשבת, על-ידי האור האלוקי המתגלה ביום זה.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

**"פרשת התלונות"**

פרשתנו מתארת ארבע תלונות של בני ישראל, שלוש מהן ארוכות. ניתן לראות התפתחות הדרגתית בין התלונות, כשהשאלה המרכזית היא, כלפי מי מופנות תלונות בני ישראל כלפי הקב"ה, או כלפי משה ואהרן?

בתלונה הראשונה בולט הניתוק הכרוך שעושה העם בין הקב"ה לבין משה. כאשר רואים בני ישראל את מצרים נוסעים אחריהם, התגובה שלהם היא כפולה: א. "וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה' " תגובה הנראית כחיובית, בתפילה אל הקב"ה. ב. "ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים"... מתוך הדברים משתמע כי לא ה' הוא שהוציא את בני ישראל ממצרים, אלא משה, והוא האשם בצרה שבאה עליהם.

בתלונה השנייה המצב מידרדר. בני ישראל מוסיפים להאשים את משה, והפעם יחד עם אהרן, בהוצאה ממצרים למות במדבר, אולם שוב אין הם פונים בתפילה אל ה'. עם זאת, גם בפרשה זו מבחינים עדיין בני ישראל בין רצון ה' לבין מעשיהם של משה ואהרן: "ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים... כי הוצאתם אותנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב". רצון ה' היה שימותו מוות טבעי במצרים (עיי' רש"ב"ם), ואילו משה ואהרן מביאים אותם למוות בייסורים במדבר.

ואכן, משה ואהרן מדגישים מאוד בתגובה, כי תהליך היציאה ממצרים נעשה ע"י הקב"ה, ותלונה עליהם כמוה בתלונה על הקב"ה: "ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים (בלומר - ולא אנחנו). ובוקר וראיתם את כבוד ה' בשמעו את תלונותיכם על ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו. ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכול ולחם בבוקר לשובע בישמוע ה' את תלונותיכם אשר אתם מלינים עלי, ונחנו מה? לא עלינו תלונותיכם כי על ה'".

בתלונה האחרונה בפרשה שם ה' כבר לא נזכר כלל. שוב התלונה היא כלפי משה - "וירב העם עם משה ויאמרו לנו מרים מים ונשתה", ושוב מנסה משה להבהיר כלפי מי באמת מוסבת התלונה: "ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה'". העם אמנם הוסיף להתלונן "למה זה העליתנו ממצרים להמית אותי ואת בני ואת מקני בצמא", אולם בסופה של תלונה זו נאמר: "ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין". בין אם המשפט האחרון הוא ציטוט, ובין אם הוא פרשנות, המסר ברור הניתוק ממשה מסמל את ההתנתקות מהקב"ה, תהליך שעתיד להגיע לשיאו בחטא העגל.

העלון לע"ג  
 חודש י"ז פרץ בת אסתר שנלב"ע כג' שבט  
 ז"ל ז"ל ב.ה.

"בית ארץ יהודי" סוף Amor for Zion

"מה זאת?" השתוממה בעלת הבית. "מדוע אין הזרדים דולקים?" היא ניסתה את כוחה בשנית ובשלישית, כשכל בני הבית מצטופפים סביבה, אך ללא הועיל.

בעלה הגיע מבית המדרש והבחין בתכונה החריגה בפתחו של התנור. "מה אירע?" שאל.

"האש מסרבת לדלוק", השיבה האישה.

בעל הבית ניגש והתבונן. פיסת העץ המונחת בראש הערמה עוררה את חשדו. "מהיכן העץ הזה?" שאל.

"מבאר המים", הייתה התשובה.

"יובכן", נענה בעל הבית בעודו מסיר את פיסת העץ בזהירות מעל הערמה, "זו הסיבה לכך שהעצים אינם בוערים באש, הבאר מקודשת, ואסור לקחת ממנה עצים להבערה".

ואכן, כאשר קירב לערמת הזרדים את האש, והפעם בלא פיסת העץ מעליהם, אחזה בהם האש לאלתר.

חלפו עברו כמה ימים, ושוב הייתה 'ביר אל יאהודי' לשיחת היום בפי הבריות - והפעם בשל תופעה הפוכה.

מי הבאר הזכים חדלו מלנבוע, עקרות הבית שאבו מלוא הכדים, עדרי הצאן והבקר שתנו לרוויה, ומפלס המים הלך וירד במהירות, עד שכעבור ימים ספורים נראתה קרקעית הבאר, יבשה לחלוטין.

"מה אירע לביר אל יאהודי?" לא הבינו תושבי אל-בעאדן. "מדוע חדלו המים מלנבוע?"

רק אז חלחלה ההבנה למוחו של מיודענו, כי פיסת העץ שלקחה אשתו מן הבאר לא הייתה סתם פיסת עץ מקודשת. הייתה זו אותה פיסת עץ שהורה מארי שלום שבזי לקבוע בכותל הבאר, אותה פיסת עץ שעליה חרוטים שמות הקודש, אשר מכוחם נובעים המים מבטן האדמה כל העת.

פיסת העץ נקבעה שוב בכותל הבאר במעמד רב רושם.

מרבית תושבי אל-בעאדן עשו את דרכם אל הבאר ונעמדו סביב. פיסת העץ שנוקתה היטב נמסרה ביראת כבוד לידיו של אחד התושבים, והלה קבעה בחיל ובסילודין בין אבני כותל הבאר.

ובאותו הרגע התחדש הפלא. מי הבאר צצו ועלו מן הקרקעית, ובתוך רגעים ספורים גאו עד לשפת הבאר.

ולתושבי אל-בעאדן היתה הרווחה.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

---

הודעות מרכז "Amor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555  
 לוח שנה  
 לידעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.  
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.  
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Amor for Zion

משיבין ואומרין להן, המת המונח בארון,  
קים כל מה שכתוב בזה.

"וישם את הים לזרחה ויבקעו המים"

לדעת שמעון איש קטרון בזכות עצמות יוסף  
נקרע הים דכתיב וינוס החוצה שהיה יוסף  
גובר על טבעו ומבקע יצרו הטבעי לפיכך  
בזכותו נקרע טבע הים.

"הנני ממטיר... מן השמים ויצא העם ולקטו"

בדרשותיו של מרן הבית יוסף וצ"ל, הובאה  
מימרה בשם הרי"ף, וצ"ל: כידוע, העולם  
כולו מתקיים בזכות הצדיקים החיים בו.  
כמו שאמרו חז"ל: "על עמוד אחד העולם  
עומד, וצדיק שמו" ובת קול יוצאת ואומרת  
"כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני,  
וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת  
לערב שבת". ועל כך נאמר: "ויאמר ה' אל  
משה, הנני ממטיר לכם לחם מן השמים",  
היינו למשה ולאהרן, ובזכות זאת "ויצא  
העם ולקטו דבר יום ביומו", היה שפע לכל  
בני ישראל.

ובאותו ענין, מובא בשם הבעל שם טוב  
וצ"ל: "כל העולם ניזון בשביל", היינו: מדוע  
העולם ניזון בשביל צר, ולא בדרך רחבה.

מדוע הוא ניזון בדוחק ולא בהרחבה? משום  
ש"חנינא בני די לו בקב חרובים". כי הצדיק  
ניזון בצמצום, לכן העולם מתפרנס בצמצום.  
ועל כך אמר הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד  
וצ"ל: כאשר אליהו הנביא מנע מטר במשך  
שלוש שנים, הוא התארח בבית אשה  
צרפתית וברכה, שכד הקמח לא יכלה  
וצפחת השמן לא תחסר, וכן היה. ופירושו  
של דבר, שאליהו הנביא רמו ואמר: הגשם  
ירד בכל הארץ, רק כדי שהצדיק יוכל  
להתפרנס ולאכול מן היבול. והראיה,  
שכאשר הצדיק ניזון בדרך נס ואינו זקוק  
ליבול שדה, נמשכת הבערות בכל הארץ.

"ולא נזום... הרך ארץ פלישתים"

כששמעו הכנענים שישראל נכנסים לארץ,  
עמדו ושרפו את הזרעים, ועקרו את  
האילנות, וקצצו את הנטיעות, וסתרו את  
הבנינים, וסתמו את המעינות. אמר הקב"ה,  
אני הבטחתי את אברהם אביהם להכניסם  
בארץ מלאה כל טוב, הריני מעקבם במדבר  
ארבעים שנה עד שיעמדו הכנענים ויתקנו  
מה שקילקלו.

"ויקח משה את עצמות יוסף"

במדה שאדם מודד מודדים לו משה זכה  
בעצמות יוסף, ואין בישראל גדול ממנו, אף  
הוא זכה שיתעסק בו המקום שנא' ויקבור  
אותו בגיא. שלפי המידה שמדד להתעסק  
בעצמות יוסף היותר גדול באנשים. היה  
בדין שגם במשה יתעסק היותר גדול  
באנשים, אך אחרי שאין בישראל גדול ממנו  
לכן נתעסק בו הקב"ה.

"הנני ממטיר לכם לחם... למען אנטנו הילך בתורתו  
אם לא"

אפשר לרמוז על כל העוסק בתורה דצריך  
להיות בטחונו בה' יתברך ולא יהיה להוט  
אחר קיבוץ הממון... וז"ש הנני ממטיר לכם  
לחם מן השמים.

כלומר צריך שתדעו שהפרנסה תלויה בידי,  
והטרחא יתירה שטורחים בני אדם היא  
לחנים וזהו הנני ממטיר, אני הוא הממטיר  
והפרנסה היא בידי ולכן העם לא יהיו  
להוטים לאסוף הממון רק יבטחו בה' ויצאו  
ולקטו דבר יום ביומו.

"אז ישיר"

אמר ר' מאיר, אז ישיר משה, שר לא נאמר  
אלא ישיר מכאן לתחית המתים מן התורה.  
"ויקח משה את עצמות יוסף..."

ארונו של יוסף היה מהלך עם ארון העדות  
במדבר. ואומות העולם אומרים, מה טיבן  
של שני ארונות אלו. וישראל אומרים, זה  
ארון המת, וזה ארון חי העולמים. והן

השבת והיום

הלכות השבת והשאלת כלים לגוי לשבת  
ודיני שביתת בהמה  
ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי  
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

השבת מכונית ומלפון ומכשירי השמל

ואם אין שם הבעלים מופיע על הטרקטור או המונית או האוטובוס, אבל  
ידוע שהם שייכים ליהודי, טוב להחמיר שלא ישכירם לגוי העושה בהם  
מלאכה בפרהסיא בשבת.

ואם רוב אנשי המקום דרכם להשכיר כלים אלו, ואינם שוכרים פועלים  
שיעבדו בהם, למנהג הספרדים יש להקל להשכירם לגוי אפילו בערב  
שבת, ולמנהג האשכנזים יש להחמיר שלא להשכירם לגוי בערב שבת,  
אבל קודם ערב שבת יש להקל בזה גם למנהג האשכנזים.

וכל זה אינו אלא כשמשכיר כלים אלו לגוי, אבל לשכור פועל גוי  
שיעבוד בכלים אלו לפי משכורת, הדבר פשוט שיש לאסור בזה כל  
שהגוי עובד בהם בשבת.

בדין האמור לעיל בסעיף הקודם לענין השבת מכונית ומלפון  
סלולארי וכיוצא בזה, היינו דוקא כשמשכירם לגוי, אבל לענין להשכירם  
ליהודי שאינו שומר תורה ומצוות וידוע שהוא מחלל שבת, ומסתבר  
ששוכר דברים אלו כדי להשתמש בהם גם בשבת, אם אין השוכר יכול  
לשכור דברים אלו אלא אצלו, אסור להשכירם לו, ויש לחוש בזה משום  
איסור "ולפני עור לא תתן מכשול", אבל אם יכול השוכר לשכור דברים  
אלו אצל מישהו אחר, אף על פי שמעיקר הדין יש להקל בזה, מכל מקום  
שומר נפשו ירחק מזה, ובפרט במקום שיש לחוש שמא יפרצו חומת  
השבת מחמת כן.

מכונות אוטומטיות הפועלות בשבת

יהודי שיש לו מכונות אוטומטיות לכיבוס בגדים, שדרך הפעלתם על  
ידי שמכניסים לתוכם מטבעות, ומתחילות המכונות לפעול מעצמן על  
ידי לחיצת כפתור, וכן יהודי שיש לו מכונות אוטומטיות למכירת דברי  
מאכל ומשקה, שדרך הפעלתם על ידי שמכניסים לתוכם מטבעות,  
ומוציאים המאכל או המשקה על ידי לחיצת כפתור, מותר להניח  
מכונות אלו במקום שאין גרים שם אלא גוים, כל שאין ידוע ומפורסם  
שהן שייכות ליהודי, ואף על פי שהגוים משתמשים בהן גם בשבת, אין  
לחוש בזה לא משום שביתת כלים, ולא משום מקח וממכר בשבת, ולא  
משום שכר שבת. ונכון שיתנה מערב שבת שאינו רוצה לזכות בשבת  
עצמה במעות שהרויח בשבת, אלא רק לאחר השבת.

בניסה אסורה

היי

בהום היום יצא הרב דמתא לשאוף אויר צה בעל אילנות, ביקש  
להיבנס לגן אחד, נטפל אליו גוי, שעמד אף הוא להבנס לאותו גן,  
והצביע בקנטרנות על השלט המברזי בפתח הגן: ליהודים ולבלבים  
הבניסה אסורה!

מסתבר איפוא אמר הרב, ששנינו נאלצים לשוב על עקבותינו...